

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Gud naade mig stakkels gamle Mand

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Gud naade mig stakkels gamle Mand", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946, 1944-1964*, s. 73. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid65827/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

Som *Runeraader* et Adelsnavn
Ham Kongen befaled at bære!

24 Ham Kongens Skiænker nu rakde Viin,
Hans Navn gik ham aldrig af Minde!
Hvo Dyden kaarer til Dronning sin,
Faaer Lykken til Ledsagerinde!

No. 20.

Jakob og hans tolv Sønner.

Mel. Visen om Axel og Valborg, eller: Egen Melodi af L. M. Lindeman.

1 Gud naade mig stakkels gamle Mand!
Jeg fostred mig Sønner fuldmange,
Men sidder nu ene i Hedning-Land,
Sørgmodig og kroget og bange!
Men Lykken, hun vender sig ofte om.

2 Saa klagede *Jakob* med iisgraat Haar;
For horte var alle hans Sønner,
Han talte da hundred og tretti Aar,
Utallige vare hans Bønner!
Men Lykken, hun vender sig ofte om.

3 Vor Fader! vor Fader! Guds Fred! god Dag!
Saa lød det nu brat om den Gamle,
Og neppe for Taarer og Favnetag
Han kunde sig Tankerne samle!
Saa Lykken, hun vender sig ofte om.

4 Fra elleve Munde omkap det lød:
Til Lykke med Aar og med Ælde!
Vor Broder, din *Josef*, han er ei død,
Han throner i Magt og i Vælde!
Saa Lykken, hun vender sig ofte om.

- 5 Den naadige Herre, vi talde om,
Ægypternes Hjælper i Nøden,
Det er vores Broder saa god og from,
Vor Frelser fra Hungersdøden!
Saa Lykken, hun vender sig ofte om.
- 6 Han sender det Budskab til Fader sin:
Kom snarlig at dele min Lykke!
Jeg giver dig Føde og Odel fin:
I *Gosen* med Fred skal du bygge!
Saa Lykken, hun vender sig ofte om.
- 7 Han kyste os alle med Taare varm,
Lod Helligdags-Klæder os bringe,
Han hulkede lydt ved *Benjamins* Barm,
Ham pryde nu faure Guldringe.
Saa Lykken, hun vender sig ofte om.
- 8 Den Gamle, han stod som en Marmorblok,
Hans Tanker de vanked saa vide,
Om Vidunder hørde han Vidner Nok,
Men turde derpaa ikke lide.
Men Lykken, hun vender sig ofte om.
- 9 Nu Pharaos Kudske med Skrald paa Skrald
Omringede *Israels* Telte,
Med kongeligt Spand og med Tegn og Tal
Ægypternes Herre de meldte.
Saa Lykken, hun vender sig ofte om.
- 10 Nu Øinene maatte den Gamle troe,
Nu gløded hans Kinder de blege,
Han takked, han kyssed, han græd, han loe,
Han vilde som Børnene lege.
Saa Lykken, hun vender sig ofte om.

- 11 Min Josef, han sagde, i Live end
Skal Ansigt til Ansigt jeg skue,
Og naar jeg har kysset hans Mund igien,
Vil ikke for Døden jeg grue.
Saa Lykken, hun vender sig ofte om.
- 12 Nu *Israel* offred til *Isaks* Gud,
Og til ham kom Ord fra det Høie:
Vær trøstig! Jeg følger dig ind og ud,
Din Æt har Jeg altid for Øie!
Saa Lykken, hun vender sig ofte om.
- 13 Hvad Glæde der blev i Ægypti Land,
I Paradis ei at forglemme,
Det Pennen vel ikke beskrive kan
Men kiærlige Hjerter fornemme.
Saa Lykken, hun vender sig ofte om!

No. 21.

Moses og Pharao.

Egen Melødt.

- 1 Kong Pharao var en ugudelig Krop,
Han sagde: det varer for længe
Med Svøben at slide *Ebræerne* op,
Smid ud deres nyfødte Drengel
Ja, smid dem i *Nilen*, trods *Kiællinge-Snak!*
Saa faaer vi dog endelig has paa det *Rak.*
Det skulde han sige saa sagte,
Man veed ikke hvad man kan magte.
- 2 Der fødtes nu *Amram* Leviter en Søn,
For faur til at fare saa ilde,
Hans Moder ham fostred tolv Uger i *Løn,*